2012-30-RE

CAUSA 2012-30-RE

Sentència del Tribunal Constitucional de l'11-6-2013 relativa al recurs d'empara 2012-30-RE

Número de registre 573-2012. Recurs d'empara

Sentència de l'11 de juny del 2013

BOPA núm. 31, del 3 de juliol del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 de desembre del 2012, per la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 13 de setembre del 2012 i contra l'aute del 13 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a un procés degut i a un recurs efectiu, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara constitucional sol·licitada, que declari la lesió dels drets fonamentals esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es condemni l'adversa al pagament de les costes processals i extraprocessals, les quals seran acreditades en el moment processal oportú;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 19 de desembre del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 5 de febrer del 2013, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-30-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 18 de febrer del 2013, per la representació processal de l'entitat bancària Andorra Banc Agrícol Reig, SA (Andbank);

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 26 de febrer del 2013, per la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

La societat Andbank va presentar una demanda contra la Sra. Maria Àngels Amorós Orell en què sol·licitava que se la condemnés a desallotjar un local arrendat i al pagament de 20.360,61 euros en concepte de lloguers impagats, més els interessos legals, i altres despeses concretes.

La defenent va presentar una demanda reconvencional en què sol·licitava el pagament de 132.036,79 euros, import equivalent al seu empobriment, fruït de les obres realitzades des de l'any 2003 fins a finals del 2007 per la societat demandant sobre el local arrendat.

Segon

El 14 de juliol del 2011, el Tribunal Unipersonal de la Batllia va dictar una sentència que decidia "Que estimant parcialment la demanda interposada per la representació processal de l'entitat bancària ANDBANC contra la Sra. Mª Àngels AMORÓS ORELL, desestimant l'excepció de prescripció de l'acció interposada per ANDBANC i estimant parcialment la demanda reconvencional presentada per la Sra. AMORÓS ORELL contra ANDBANC, s'ha de condemnar ANDBANC a pagar a la Sra. AMORÓS ORELL l'import total de 16.581'14 euros, que serà incrementat pels interessos legals a comptar de la fermesa d'aquesta sentència, no fent especial imposició de costes processals."

Tercer

El 20 de desembre del 2011, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que desestimava el recurs interposat per la Sra. Maria Àngels Amorós Orell i estimava parcialment el recurs de la societat Andbank i, per tant, revocava en part la sentència de primera instància en el sentit de condemnar la Sra. Maria Àngels Amorós Orell al pagament de 9.032,38 euros, més els interessos legals, així com a fer front al preu dels serveis subministrats des del mes de desembre del 2009 fins al 6 d'abril del 2010.

Quart

La representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell va interposar un recurs denominat de revisió contra aquesta darrera sentència en què manifestava en el "Sol·licito" que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Cinquè

El 31 de gener del 2012, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute que considerava que, per error, s'havia tramitat aquell recurs de revisió com un incident de nul·litat d'actuacions i recordava que en l'ordre jurisdiccional civil andorrà no hi ha cap procediment establert per la llei que prevegi una revisió contra les sentències del Tribunal Superior de Justícia, llevat del recurs d'empara en casos determinats.

Afegia que les pretensions de la demandant eren incompatibles amb un incident de nul·litat d'actuacions, el qual no persegueix un nou examen del litigi, sinó l'anul·lació d'una decisió jurisdiccional i la reposició de les actuacions al moment de produir-se la vulneració del dret a la jurisdicció.

Per consegüent, el Tribunal Superior de Justícia va decidir no admetre el recurs de revisió interposat i deixar ferma la sentència del 20 de desembre del 2011, a més condemnar la demandant a satisfer les costes judicials derivades d'aquest recurs.

Sisè

El 22 de febrer del 2012, la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell, va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 20 de desembre del 2011, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Setè

El 13 de juliol del 2012, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència en què estimava parcialment aquest recurs d'empara per la vulneració del dret a un procés degut en apel·lació de la recurrent, anul·lava íntegrament tant l'aute del 31 de gener del 2012, com la sentència del 20 de desembre del 2011, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia i retrotreia les actuacions "al moment processal oportú, anterior a la sentència anul·lada, per tal que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia resolgui, amb un respecte complet al dret fonamental reconegut, i dicti, amb llibertat de criteri, una nova sentència de fons decidint sobre les pretensions de les parts amb examen i ponderació, suficientment curosa, dels arguments aportats per totes les parts."

Vuitè

Arran d'aquesta decisió, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va procedir a reexaminar les actuacions d'aquesta causa i, el 13 de setembre del 2012, va dictar una nova sentència mitjançant la qual acordava "Desestimar el recurs interposat per la Sra. Maria Àngels AMORÓS ORELL; condemnar aquesta al pagament de les costes judicials de segona instància.

Estimar parcialment el recurs de la societat “ANDBANC”; revocar en part la sentència de l’Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 14 de juliol en el sentit de condemnar la Sra. Maria Àngels AMORÓS ORELL a satisfer a “ANDBANC” l’import de 9.032,38 € més interessos legals des de la data de fermesa d’aquesta resolució; com també a fer front al preu dels serveis subministrats des del mes de desembre de 2009 i fins el dia 6 d’abril de 2010, a acreditar en període d’execució de sentència. Declarar d’ofici la inadeqüació de procediment per examinar la reclamació que efectua “ANDBANC” en concepte de despeses (3.957,24 €) esmerçades per adequar un local radicat al carrer Maria Pla d’Andorra la Vella. Confirmar els demés extrems de la sentència apel·lada. No efectuar especial condemna en costes judicials en aquesta alçada respecte del recurs de “ANDBANC.”

Novè

La representació processal de la Sra. Maria Àngel Amorós Orell va presentar un incident de nul·litat d’actuacions contra aquesta darrera sentència per tal com va considerar que vulnerava el dret a un procés degut, reconegut a l’article 10 de la Constitució.

Desè

El 13 de novembre del 2012, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual no donava lloc a l’incident de nul·litat d’actuacions esmentat.

Onzè

El 4 de desembre del 2012, la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell, va interposar recurs d’empara contra la sentència del 13 de setembre del 2012 i contra l’aute del 13 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a un procés degut i a un recurs efectiu, reconeguts a l’article 10 de la Constitució.

Segons el parer d’aquesta part, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia en la seva nova sentència no ha ponderat de manera acurada les argumentacions de totes les parts. S’ha limitat a reproduir literalment l’examen i la ponderació de les argumentacions de l’entitat bancària Andbank, però no ha procedit amb la mateixa cura pel que fa a les argumentacions d’aquesta part.

Efectivament, aquesta part desgrana, seguint l'ordre d'exposició de la sentència impugnada, el contingut de les seves pretensions que no hauria estat tingut en compte.

En primer lloc, al·lega que la suma de 15.000,00 euros anyals com a indemnització, no és una suma exagerada en el context d'aquesta causa d'un petit negoci de flors, ja que això correspondria a uns 1.363,63 euros mensuals.

En segon lloc, pel que fa a les despeses vàries assumides per la recurrent i que van estar en gran part acreditades i considerades com a tals per la Batllia, el Tribunal Superior de Justícia considera que aquesta pretensió no està provada o bé no està justificada, però sense motivar aquesta consideració tot i tenir el mateix bagatge probatori que tenia la Batllia.

En tercer lloc, també retreu a la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia el seu formalisme rigorista pel que fa a la negació del retorn del dipòsit bancari. Aquesta part reconeix que va incórrer en una certa imprecisió en la formulació de les seves pretensions, tanmateix, s'hauria d'haver entrat a valorar aquest punt, perquè formava part de les pretensions de la recurrent. Succeeix el mateix, pel que fa als altres danys causats per l'arrendador a la Sra. Maria Àngels Amorós Orell.

Quant al punt relatiu a la no consignació de les rendes per part de la recurrent per poder formular un recurs d'apel·lació (disposició addicional segona de la Llei d'arrendaments de finques urbanes), considera que per tal com la sentència de la primera instància va ser favorable a la recurrent i procedeix, en el seu considerant IX, a la compensació de vàries quantitats degudes i/o ja consignades entre una i altra part, en aquesta causa són dos els procediments que se solapen i de fet l'apel·lació interposada per la recurrent no concerneix l'import de les rendes, sinó els conceptes per ella deguts en la seva reconvenció.

Així mateix, aquesta part vol deixar constància de la coincidència de ponent en les dues sentències, cosa que podria fer pensar en la vulneració del dret a un tribunal imparcial predeterminat per la llei. Tot i reconèixer que no s'ha produït cap incompatibilitat legal pel fet d'aquesta coincidència, per prudència potser caldria canviar de ponent i així "exorcitzar i esvair el menor dubte de "contaminació" intel·lectual."

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara constitucional sol·licitada, que declari la lesió dels drets fonamentals esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es condemni l'adversa al pagament de les costes processals i extraprocessals, les quals seran acreditades en el moment processal oportú.

Dotzè

El 19 de desembre del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per una manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

El Ministeri Fiscal manifesta que les proves aportades per les dues parts en el litigi han estat valorades de forma lliure per part de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, que ha donat una resposta lògica a totes les pretensions que en el sentit tècnic jurídic li han estat plantejades. No es poden considerar les seves valoracions i argumentacions com a arbitràries, raó per la qual no s'ha produït cap de les vulneracions al·legades.

Les resolucions impugnades estan plenament argumentades, són coherents, raonades i raonables, d'acord amb la prova practicada amb plenes garanties de contradicció i, per tant, no poden ser titllades d'arbitràries, tot i no correspondre a les expectatives de la part recurrent.

Pel que fa al dret al recurs, el Ministeri Fiscal recorda que el dret constitucionalment reconegut ho és en l'àmbit penal, no en matèria de dret civil, com és el cas en aquesta causa. Així mateix, la consignació prèvia de les rendes impagades com a requisit exigible per presentar una apel·lació, establerta en la Llei d'arrendaments de finques urbanes, està plenament ajustat a Dret i, en especial, a la normativa processal que el regula de conformitat amb les disposicions de l'article 86.1 de la Constitució.

Per acabar, pel que fa a l'objecció de la recurrent sobre la contaminació eventual del magistrat ponent de la causa, el Ministeri Fiscal manifesta que no existeix aquesta contaminació: primerament, perquè el Tribunal Constitucional va retrotreure la causa al moment immediatament anterior al pronunciament de la sentència, i, després, perquè no modifica la composició col·legiada de la Sala Civil, ja sigui, perquè, com reconeix la recurrent mateixa, no hi ha cap incompatibilitat legal, ja sigui, perquè no es pot deduir del contingut de les resolucions adoptades per un tribunal col·legial, sense que existeixi el vot particular discrepant del raonament de la majoria, una manca d'imparcialitat, objectiva o subjectiva, dels seus membres.

Tretzè

El 5 de febrer del 2013, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les

al·legacions que estimessin pertinents.

Catorzè

El 18 de febrer del 2013, la representació processal de la societat Andbank va presentar un escrit d'al·legacions en què, després d'enumerar els motius en els quals es fonamenta la recurrent per plantejar el seu recurs d'empara, conclou que les resolucions objecte de recurs contenen una fonamentació en Dret suficient, han valorat les proves de forma lliure, donen resposta lògica a totes les pretensions plantejades, no es poden tatxar d'arbitràries o d'irraonables i han de considerar-se conformes a l'opinió comuna del conjunt dels juristes.

Per acabar, reitera que s'oposa a aquest recurs d'empara i demana al Tribunal Constitucional que el desestimi i imposi el pagament de les costes processals a la part recurrent.

Quinzè

El 26 de febrer del 2013, la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i, de manera particular, a la seva posició sobre el dret al recurs en matèria civil. Segons el parer d'aquesta part, el dret al recurs en aquest ordre no només ha d'estar reconegut legalment, sinó que, a més, ha de ser efectiu i en matèria d'arrendament deixa de ser-ho si s'hi posen condicions econòmiques d'impossible realització.

Així mateix, destaca que la retroacció de les actuacions no equival al manteniment de la mateixa composició col·legial que va dictar la sentència anul·lada. I, que en cap dels ordres processals del nostre ordenament jurídic, es preveu el vot particular discrepant.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que tingui aquest escrit d'al·legacions per presentat.

Setzè

El 25 de març del 2013, el Ministeri Fiscal i la representació processal de la societat Andbank, i, el 27

de març del mateix any, la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, la recurrent al·lega en la "Conclusió" i en el "Demano" del seu recurs d'empara que les dues resolucions de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia impugnades han vulnerat els seus drets a la jurisdicció en el vessant dels drets al procés degut, al "recurs efectiu" i a la imparcialitat del tribunal.

Les dues primeres vulneracions derivarien, segons el parer de la recurrent, del fet que, contra allò que exigia la sentència del Tribunal Constitucional del 13 de juliol del 2012, la Sala Civil no hauria efectuat un examen i una ponderació, suficientment curosa, dels arguments adduïts per aquesta part en l'enjudiciament del recurs d'apel·lació i del posterior incident de nul·litat d'actuacions, a més, de no estar "degudament fonamentada".

La segona vulneració denunciada rauria en el fet que el ponent de la sentència, ara recorreguda, va ser el mateix que ja havia actuat com a ponent de la sentència que va anul·lar el Tribunal Constitucional.

Segon

A l'hora d'enjudiciar aquest recurs d'empara cal precisar, d'entrada, que malgrat que la recurrent al·lega la vulneració per separat del dret a un procés degut i del "dret al recurs efectiu", en realitat aquesta segona vulneració, s'ha de subsumir en la relativa al dret al procés degut. Això és així, perquè en el nostre ordenament no existeix un dret autònom al "recurs efectiu". Des de la perspectiva constitucional, allò que existeix és el dret a que les regles processals que regulen l'accés als recursos legalment establerts s'interpretin i s'apliquin d'acord amb els cànons d'enjudiciament propis del dret al procés degut, tot evitant interpretacions formalistes o rigoristes dels requisits processals que deixarien injustificadament buit de contingut i d'efectivitat el dret al procés degut i impedirien que els tribunals examinessin amb la cura que requereix aquest dret les pretensions i les al·legacions principals que fonamenten els recursos. De fet, la recurrent mateixa reconeix la subsumpció d'allò que denomina "dret al recurs efectiu" amb el dret a un procés degut,

ja que en fonamentar aquesta pretesa doble vulneració empra exactament els mateixos arguments: la manca d'examen i de ponderació "curosa" per part de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, arguments que havia adduït, i la manca de fonamentació de les resolucions impugnades.

En efecte, la recurrent destaca que el Tribunal Constitucional va atorgar-li l'empara en la sentència abans citada i va ordenar que la Sala Civil dictés "una nova sentència de fons decidint sobre les pretensions de les parts amb examen i ponderació, suficientment curosa, dels arguments aportats per totes les parts". Doncs bé, segons el parer de la part recurrent, les noves resolucions de la Sala Civil, en no haver fet aquest examen i ponderació curosa, haurien vulnerat el dret al procés degut i el dret al "recurs efectiu". Així, doncs, en el seu recurs, la recurrent no al·lega que la Sala Civil en les seves noves resolucions no hagi resolt les pretensions adduïdes, ni que no hagi analitzat els arguments aportats o no hagi motivat les resolucions. Tampoc qüestiona la raonabilitat jurídica, ni la coherència lògica de les resolucions impugnades, ni denuncia cap error material patent. Únicament discrepa del contingut de les resolucions –ho fa així de manera explícita respecte de les sis al·legacions que conformen el contingut del seu recurs-, malgrat que revesteix aquesta discrepància, quant al fons, afirmant en tots els casos que les decisions adoptades per la Sala Civil no es basen en un examen ni en una ponderació, "suficientment curosa", dels seus arguments. Tanmateix, allò que succeeix és que el caràcter "curós" no és cànon per enjudiciar una vulneració del dret a un procés degut.

Tercer

És cert que la sentència d'aquest Tribunal del 13 de juliol del 2012 afirmava que calia que la Sala Civil dictés una nova sentència que analitzés les pretensions de la recurrent amb un examen i una ponderació "suficientment curosos", però en el context de la sentència queda clar que l'empara es va atorgar únicament i exclusivament, perquè la Sala Civil s'havia negat a entrar a enjudiciar les pretensions de la recurrent emprant un criteri rigorista quan va afirmar que no coneixia els arguments adduïts per la recurrent, ja que no havien estat incorporats en l'escrit del recurs d'apel·lació, tot i que aquesta Sala els podia conèixer, ja que constaven en l'escrit d'al·legacions que la recurrent havia formulat al recurs d'apel·lació contrari, a banda de les referències contingudes en el seu propi recurs d'apel·lació. Per aquest motiu es va donar l'empara i es va ordenar que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia donés resposta curosa, és a dir, respectant el dret a un procés degut o, allò que és el mateix, que donés resposta motivada i raonable a les pretensions i a les al·legacions principals adduïdes per la recurrent.

En aquesta causa, és clar que les resolucions impugnades donen resposta a totes les pretensions formulades per la recurrent i en la seva motivació es fa palès que la Sala Civil ha examinat i ponderat els arguments adduïts per fonamentar-les. No hi ha cap element en aquestes resolucions que permeti concloure que en aquest cas s'ha produït una incongruència omissiva o una manca de resposta a les pretensions i a les al·legacions de la recurrent. Així sembla acceptar-ho la recurrent, que no al·lega una manca de resposta, sinó que aquesta s'hauria produït sense un examen i una ponderació prou curosa.

Plantejada la qüestió en aquests termes, cal manifestar d'entrada, que quan l'objecte d'enjudiciament no és el d'una hipotètica incongruència omissiva, sinó el del contingut d'una resolució judicial, en aquesta causa, el cànon d'enjudiciament que pot aplicar aquest Tribunal és aquell relatiu a la raonabilitat jurídica de les resolucions, la seva coherència lògica i la manca d'errors materials patents.

Doncs bé, una lectura de les resolucions impugnades permet afirmar que no se'ls hi pot fer cap d'aquests retrets. De fet, com ha quedat dit, tampoc les fa la recurrent des d'aquesta perspectiva, de manera que el Tribunal Constitucional ha de concloure, sense necessitat de majors indagacions, a la desestimació de la pretensió formulada.

Quart

Pel que fa a la denúncia relativa a la manca d'imparcialitat del Tribunal Superior de Justícia, cal precisar que la recurrent no atribueix aquesta mancança ni al fet que sigui la mateixa Sala Civil la que torni a jutjar la causa després de la sentència anul·latòria del Tribunal Constitucional –de fet, en altres sentències ja hem dit que aquest tipus de retroacció no vulnera el dret a un tribunal imparcial (veg. fj. tercer de la sentència del 7 de setembre del 2007, recaiguda en la causa 2007-3 i 6-RE), ni tampoc al·lega que el ponent tingui una relació amb l'objecte del cas o amb l'altra part que li suscitin un dubte clar sobre la seva imparcialitat, sinó que es limita a dir que la coincidència de ponent en les dues resolucions li causa "perplexitat", "si bé reconeixem que cap incompatibilitat legal s'ha produït per raó de dita coincidència (malgrat que) potser caldria, seguint el criteri de la major prudència i cura de la imparcialitat processal, canviar el ponent i així exorcitzar i esvair el menor dubte (...) L'Alt Tribunal apreciarà en Dret i en Justícia."

Per donar resposta cabal a la qüestió plantejada cal advertir que, com ja vam dir en la sentència del 7 de setembre del 2007 abans esmentada "El dret a la imparcialitat objectiva dels jutges pretén assegurar que els jutges que intervinguin en la resolució d'una causa ho facin sense prevencions o prejudicis derivats d'una relació o d'un contacte previs amb l'objecte del procés, per haver instruït la causa, per haver ostentat la condició d'acusador o per haver intervingut en una altra instància prèvia del procés. Es vol evitar que influeixin en la seva resolució conviccions prèvies que el jutge s'hagi pogut formar sobre el fons de l'afer per tal com ha participat en instàncies o actuacions judicials anteriors. Per això tots els ordenaments jurídics consagren causes de recusació -i d'abstenció- encaminades a preservar aquesta imparcialitat objectiva. Tanmateix, cal tenir en compte que en tots els ordenaments jurídics, inclòs naturalment l'andorrà, està prevista la possibilitat que, com a conseqüència d'haver-se dictat una sentència anul·latòria, es retrotraguin les actuacions per tal que el primer òrgan judicial torni a dictar una nova resolució conforme amb el que estableix la sentència anul·latòria i repari les deficiències observades. Com ha dit el Tribunal Europeu dels Drets Humans, en un cas que té similituds amb el que aquí enjudiciem, "no es pot mantenir com a regla general, resultant de l'obligació d'imparcialitat, que un tribunal superior que

anul·li una decisió administrativa o judicial, tingui l'obligació de reenviar el cas a una autoritat jurisdiccional distinta, o a un òrgan d'aquesta autoritat composat de forma distinta" (STEDH del 16 de juliol de 1971, cas Ringeisen c/ Àustria). De fet, en aquests casos la revisió de la sentència o, més exactament l'obligació de dictar una segona resolució constitueix un dret del condemnat a que el jutge o tribunal, que ha incorregut en els vicis advertits en la segona sentència, els repari tornant a enjudiciar la causa d'acord amb les apreciacions introduïdes pel segon tribunal. Certament en aquests casos el tribunal que torna a jutjar ha tingut coneixement previ de la causa, però el nou judici l'ha de fer constret a uns àmbits i a uns criteris i declaracions que ha de respectar forçosament, i la seva decisió és susceptible de control posterior, per tal de verificar si, efectivament, el nou enjudiciament ha respectat allò que es va declarar a la sentència anul·latòria. Des d'aquesta perspectiva, la institució de la retroacció, que respon a interessos institucionals rellevants, no posa en qüestió el dret al jutge imparcial".

Establerta aquesta premissa, la coincidència del mateix ponent en les dues resolucions només podria vulnerar el dret a un tribunal imparcial si el ponent esmentat tingués una posició de preeminència jurídica en relació amb la resta de magistrats –per exemple, si tingués un vot diriment en cas d'empat. És possible que en alguns casos a la pràctica pugui ser convenient preveure el canvi de ponent per tal d'evitar dubtes de parcialitat en alguna de les parts; tanmateix, en aquest cas, cal tenir present que, com ja s'ha dit, la Sala Civil i el ponent del Tribunal Superior de Justícia que van examinar novament el cas, no s'havien pronunciat encara sobre el fons, ja que en la primera ocasió s'havia limitat a refusar la seva admissió a tràmit per defectes processals preliminars. Possiblement, per això, la recurrent mostra més "perplexitats" que autèntics dubtes sobre la imparcialitat del ponent.

Allò que s'ha dit fins ara porta dreturerament a desestimar el recurs d'empara.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar l'empara sol·licitada per la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós

Orell.

Segon

D’acord amb l’article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar la part recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d’acord amb allò que disposa l’article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d’Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Maria Àngels Amorós Orell, a la representació processal de la societat Andbank, al president de la Batllia, a la presidenta del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, l’11 de juny del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat